

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

David Biro

Această splendidă mare pestriță

Traducere din limba engleză de
Cătălina Stanislav

*Astăzi cânt despre mine;
Și-n ceea ce zic despre mine vă puteți încrede,
Pentru că fiecare atom al meu
este și al vostru.*

Walt Whitman¹

¹ În limba română de Mihnea Gheorghiu, *Cântec despre mine*, Ed. Univers, București: 1976, p. 7.

Rondello, Italia
11 martie 2017

Era aproape de miezul nopții, acum circa douăzeci și cinci de ani, când l-am auzit pe băiat murmurând. Salonul de la Ospedale Santa Cristina era întunecat și liniștit, toți copiii dormeau adânc. Acolo, în patul cu numărul 6, stătea întins Luca Taviano. I se mișcau buzele, cu ochii ațintiți spre geam, de parcă vorbea cu cineva de afară — cu luna, poate, sau cu stejarul înalt ale cărui ramuri răsucite se loveau de pervaz.

Vine dintr-un tărâm îndepărtat și trece munți și văi, mări și oceane.

Primul meu impuls a fost să-i acopăr ștrengarului gura, ca să nu-i trezească pe ceilalți copii din salon. Dar m-am abținut, pentru că mi-am amintit ce s-a întâmplat data trecută când am încercat să-l țin în frâu. Am rămas în umbră, lângă căruciorul cu medicamente, și am ascultat.

Orlando e un bărbat mare, foarte puternic și foarte corect. Are o barbă lungă și stufoasă, unde își ascunde prețioasele bijuterii și aurul. Poartă o pălărie neagră de cowboy și călărește un cal mare, cel mai rapid cal din lume, un Maremmano.

Băiatul a ridicat tonul vocii pe măsură ce adăuga detalii, s-a oprit o secundă, și apoi a continuat să adauge.

David Biro

Deși nu puteam să-i văd fața, mi-l imaginam zâmbind sub ciuful de păr roșu dezordonat, zâmbetul ăla neastâmpărat fiind accentuat de o armată de pistrii intrați într-o bătălie pe nasul lui.

Ne întâlnim după căderea întunericului, la castelul din afara orașului Favola. Orlando întreabă mereu dacă a intrat careva în belele. Îi place să ajute oameni.

Oare băiatul realiza în câte belele era el în momentul ăla, de cât de mult ajutor avea el nevoie? Doctorii credeau că doar un miracol îi mai poate salva viața. Poate exact despre asta erau toate șușotelile. Luca nu își spunea lui povești. De fapt, în felul lui, se ruga pentru un miracol.

Acum, mulți ani mai târziu, când mă gândesc la noaptea aia, în timp ce scriu aceste cuvinte, probabil asta făceam și eu.

Partea întâi: Băiatul

Primăvara lui 1992

Italia

Venirea primăverii e o perioadă veselă în Italia, când ploile spală gerul iernii, pământul devine verde și prosper și prima recoltă de frăguțe își face loc către piețe. Anul ăsta era diferit. O dâră de nori întunecați înaintau către nord din Sicilia, aruncând un vâl peste țară. Pe 23 mai, Giovanni Falcone, curajosul procuror din războiul împotriva Mafiei, a fost asasinat în mod brutal. O bombă plasată sub autostrada de lângă aeroportul din Palermo a distrus o bucată mare de drum odată cu Falcone, soția lui și trei polițiști. Era peste tot la știri și în ziare. Până și în Favola, un oraș mic și retras, din dealurile din Piedmont — un oraș cu mai puțin de trei sute de oameni, al cărui centru era compus dintr-o primărie, o clădire ce data din secolul șaisprezece, o mică biserică în stil baroc, o tutungerie și un bar care era și restaurant —, chiar și aici, toată lumea vorbea despre rușinea guvernului, rămas spectator neajutorat, în timp ce un grup de golani sicilieni nelegiuiți făceau prăpăd.

Toată lumea, în afară de Luca Taviano, un băiețel de nouă ani. Era mult prea absorbit de propriul său nenoroc. Mario Severese infectase mare parte din colegii lui de clasa a III-a cu o răceală care se manifesta prin tuse

uscată și secreții nazale. O răceală durează în mod normal câteva zile, dar lui Luca îi lua mai mult să o elimine din organism. Bunica lui era îngrijorată.

— Sunt bine, Nonna, a încercat el s-o liniștească.

Chiar și așa, ea l-a sunat pe doctorul Ruggiero.

De asta îi era cel mai frică lui Luca. Doctorul Ruggiero era singurul medic din oraș, o fosilă pe la vreo nouăzeci de ani. Dacă nu era vreo urgență serioasă, toată lumea mergea încă să-l caute pe el. Vârsta lui, zicea Nonna, era un avantaj; sigur știa ce face, se ținuse destul de bine toți anii ăia. Luca nu era de acord. Se gândea numai la părul ciufulit al medicului și la pielea pătată. Și casa lui era înfricoșătoare — mereu întunecată, indiferent de zi, pânze de păianjen peste tot și pisici care mișunau pe bufet și pe mobilă. Franco Morelli era convins că a văzut un mistreț sălbatic data trecută când a fost acolo. Mario Severese jura că erau lilieci, poate și vampiri.

Deci, în timp ce toată Italia era în doliu după pierderea curajosului procuror, Luca se gândea cum să evite o excursie la casa bântuită a doctorului Ruggiero. După discuții intense cu Franco și Mario în pauză la școală, a găsit o cale.

În dimineața următoare, Luca s-a prefăcut că doarme când bunica a intrat în cameră. A văzut-o cu colțul ochiului pe Nonna cum își freacă mâinile una de cealaltă, a auzit hurea slab al respirației sale. Când a pus mâna dreaptă pe fruntea lui, Luca și-a ținut respirația și a așteptat.

În mod normal, s-ar fi rugat să aibă febră, pentru că însemna că lipsește de la școală. Dar nu azi. Azi, corpul lui trebuia să fie rece, cât de rece se poate. Noaptea de dinainte, când toată lumea dormea, s-a furișat jos și a ascuns o pereche de șosete la fundul lăzii frigorifice. Până le-a luat înapoi, imediat după ce a auzit pașii Nonnei

în baie dimineață, erau înghețate bocnă. Le-a ținut pe frunte până când n-a mai putut să suporte felul în care îi ardeau pielea, apoi și-a îndesat șosetele sub pernă.

Oricât de cald era corpul lui în rest, fruntea îi era acum rece ca gheața. Și-o simțea sub mâna Nonnei și era atât de sigur de victorie, că abia aștepta să împărtășească veștile bune cu Franco și Mario. Dar Nonna a făcut ceva neașteptat în dimineața aceea. Și-a trecut mâna peste obrazul lui Luca, apoi pe gât și, în final, sub pătură, pe partea stângă a pieptului, unde îi bătea inima atât de tare, că îi era teamă să nu-i iasă prin piele și să explodeze în mâna ei.

— Febră, a venit și verdictul.

— Dar, Nonna. Luca s-a ridicat rapid în fund. Nu e posibil.

Ea s-a uitat la el bănuitoare.

— Credeam că dormi.

Luca a dat din umeri, dorindu-și să-l fi ascultat pe Mario când i-a sugerat să-și bage tot corpul în lada frigorifică, nu doar șosetele. Atunci n-ar fi fost în situația asta.

— Îmbracă-te. Plecăm la doctorul Ruggiero după micul dejun.

Luca Taviano nu era singura persoană care avea o zi proastă atunci când soarele a dispărut de pe orizont și a început să strălucească peste orașul vecin, Rondello. Rondello era un oraș mai mare, cam cu zece mii de oameni, cu un stadion oficial de fotbal, un mic muzeu cu antichități romane și un spital pentru aproape toată provincia. Într-un apartament, pe o stradă îngustă care urca pe panta abruptă dinspre piața centrală, Nina Vocelli s-a trezit cu o durere de cap cruntă. Consumase aproape două sticle de vin cu o noapte în urmă, după scrisoarea aia nenorocită de la Matteo Crespi — nemernicul nici nu avea tupeul să-i mărturisească în față.

Îi părea rău că trebuie să-i zică, spunea scrisoarea, de parcă era concepută de un avocat, că relația lor nu mai putea să continue. Fiica lui descoperise aventura și i-a spus prietenei sale, fata șefului de spital de la Santa Cristina. Când acesta a aflat, i-a spus clar că aventura nu va fi tolerată și l-a amenințat că îl va concedia, pe el sau pe amândoi, dacă relația nu se încheie imediat. De dragul bunăstării singurului său copil și a propriei cariere, Matteo a trebuit să se împace cu soția lui pentru moment. Îi părea foarte rău și spera ca Nina să înțeleagă.

Să înțeleagă?

De zece ani — zece ani! — Matteo îi spunea că toată căsnicia lor era pe ducă și că soția lui avea și ea un iubit.

Când fiica sa avea să plece la facultate, urma să divorțeze, iar el și Ninetta lui ar fi putut locui împreună. I-a promis asta, din nou și din nou.

Doar că, în toată perioada asta, totul fusese o minciună.

Cum a putut să fie atât de proastă? Prietena ei, Carla, a avertizat-o de mai multe ori să nu se încreadă într-un oncolog care avea o reputație de fustangiu. Dar n-a putut să se abțină. Era atrasă de el — brunet și înalt; șuvițele argintii din păr; mersul grăbit și hotărât; mirosul de lămâie și piele al aftershave-ului său.

Dar nu era doar felul în care arăta — era atrasă și de modul în care se purta cu pacienții și familiile lor. Matteo se ocupa de cazurile cele mai dificile, pacienții cu cancer terminal, și totuși mereu reușea să găsească cel mai potrivit și blând cuvânt și cel mai liniștitor gest. Nu putea să uite cum stătea cu Signore Boninno, patronul salumeriei care făcea cel mai bun arancini² din oraș. Boninno era un bărbat mare, vesel, roșu-n obraji, care s-a năruit când a aflat că avea cancer de ficat avansat. Devenise atât de depresiv și îngrozit, că refuza toate tratamentele și insista să fie lăsat să moară. Cumva, Matteo a reușit să-l facă să înțeleagă situația și să îi redea speranța. În final, Boninno a trăit încă cinci ani, destul cât să-și vadă băiatul adolescent însoțindu-l la magazin și să-l învețe rețeta secretă pentru bile de orez.

Da, Matteo era un doctor atrăgător și blând. Dar poate că ceea ce o impresionase cel mai tare pe Nina era felul în care el se putea uita direct la fața ei, fața ei oribilă, și să-i spună cât de frumoasă e.

² O specialitate a bucătăriei siciliene: bile de orez umplute și acoperite cu pesmet, apoi prăjite. (N.r.)

Nu știa dacă să râdă, sau să plângă, sau să strige în timp ce cotrobăia după aspirină în dulăpiorul cu medicamente. S-a strâmbat la reflexia ei din oglindă. Ochii ei de femeie de treizeci și nouă de ani erau roșii, cu cearcăne care începeau să se formeze dedesubt. Semnul din naștere care îi acoperea partea dreaptă a feței ardea înăbușit, ca jarul unui foc aproape stins. Obișnuia să fie roșu-aprins când era copil, însă de-a lungul anilor, culoarea s-a închis spre un mov întunecat. O vânătă imensă care-i acoperea jumătate de față. *Melanzana*³, îi spuneau copiii la școală. Frumoasă? Ce persoană întreagă la minte putea să creadă asta?

Singurul lucru cât de cât frumos la ea era corpul. De când s-a împlinit, prin clasa a opta, totul de la gât în jos a ieșit cum trebuie, de parcă ar fi compensat pentru dezastrul de mai sus.

Poate că Matteo Crespi se uita la fața ei, dar Nina începea să realizeze că, de fapt, singurul lucru pe care îl vedea era un loc în care să-și bage penisul. A râs din nou, de data asta cu lacrimi în ochi, amintindu-și de o zi, cu mult timp în urmă, când taică-său o luase razna în bucătărie, urlând și aruncând cu vasele în pereți. Dar nu era vina ei, Nina voise să-i spună; abia dacă împlinise șaisprezece ani când proful de istorie a profitat de ea. „*Puttana!*” urlase taică-său, apucând-o de braț când n-a mai găsit în dulap vase de spart.

— Nu va fi niciodată nimic altceva decât o curvă, i-a zis maică-sii.

Părinților ei le era rușine cu fiica lor, chiar și înainte de dezastrul cu profesorul, chiar de la început, de fapt, când a venit pe lume cu semnul ei roșu și urât — *Il segno del diavolo*, i-a șoptit maică-sa preotului după masă, într-o duminică. Erau oameni simpli, needucați — tatăl ei lucra la docuri și

se ocupa de comisioane pentru unul dintre șefii Mafiei din zonă; mama ei făcea curățenie în case și se ruga la Fecioara Maria în fiecare zi. Credeau că e un semn al păcatului, al lor și al fiicei lor, și nu puteau niciodată să vadă dincolo de el.

Singură, s-a dus în secret la clinica din pivnița unei clădiri abandonate din Via Cavour, unde femeile mergeau să plătească pentru păcatele lor. Chiar dacă era atât de speriată, că abia putea să vorbească, Nina a reușit cumva să aibă încredere într-o asistentă, una tânără, deșteaptă, genul descurcăreț, dintr-o familie bună, care s-a înflorat când a auzit povestea ei. Asistenta a insistat ca Nina să plece din Napoli și să se ducă în nord, unde locuiau italienii mai deschiși la minte, care nu rupeau brațele copiilor când făceau o greșală. Ar trebui să se gândească la o carieră de asistentă, să ajute oameni care aveau nevoie de ajutor, cum era ea atunci. Exista o mică școală de asistente chiar la ieșirea din Torino, i-a spus asistenta; i-a dat Ninei informațiile de contact și a făcut-o să promită că va suna. Și la două zile după terminarea liceului, Nina a plecat de acasă cu un rucsac și brațara ei norocoasă, sperând să-i găsească pe italienii deschiși la minte care aveau s-o accepte așa cum era ea. Profesorii au fost înțelegători când a ajuns și au ajutat-o să se acomodeze. Nina s-a dovedit a fi un talent înnăscut ca asistentă. Instinctiv, ea înțelegea limbajul celor vulnerabili.

După absolvire, Nina și-a găsit un job la Ospedale Santa Cristina în Rondello, unde a rămas timp de cincisprezece ani. Acum era asistentă principală, urma să devină asistentă-șefă.

Și totuși, așa cum a prezis tatăl ei în dimineața aia în bucătărie, a ajuns să fie o curvă până la urmă — curva lui Matteo Crespi.

— Puttana! a țipat la reflexia ei din oglindă.

³ În limba română, vânătă. (n.r.)

Dr. Ruggiero trăia în partea de nord a Favolei, la câțiva metri de drumul principal care trecea prin oraș. Casa lui avea două etaje și un acoperiș cu țiglă roșie, la fel ca toată lumea, dar aici se terminau asemănările. Casa lui Ruggiero arăta de parcă nu locuise nimeni în ea de ani de zile. Vopseaua portocaliu-aprins se decolorase și se descojea, geamurile erau crăpate, jaluzelele erau agățate strâmb și din fiecare crăpătură ieșeau buruieni și flori sălbatiche. Casa era atât de șubredă, încât un vânt puternic ar fi răsturnat-o în orice moment.

Luca a tras de haina bunicii când doctorul n-a răspuns la ușă, implorând-o să plece. Numai după ce au sunat a treia oară s-a deschis ușa. Ruggiero era la fel de sfrijit și fragil cum era și casa lui, aplecat într-o parte, cu pielea pătată și ridată. Totuși, se îmbrăca de parcă mergea la operă: o cămașă albă sub un pulover roșu cu guler în V și o vestă tweed. Pantofii maro de piele întoarsă se asortau cu jacheta.

— Ah, pe cine avem noi aici?

A zâmbit și a luat tarta de fructe pe care i-o făcuse Letizia Taviano. Țsta era felul în care cei mai mulți dintre locuitorii Favolei îl plăteau pe doctor, un coș cu fructe proaspete din grădină sau ceva gătit.

— Chiar la fix pentru micul dejun. Haideți.

L-au urmat în timp ce-și târșăia pașii către bucătărie, Nonna pur și simplu trăgându-l pe Luca prin holul îngust — întunecat, umed și dubios, așa cum își amintea și Luca.

— Deci, a întrebat el fără să se întoarcă, băiatul încă e bolnav?

— Nu, s-a răstit Luca. Băiatul e bine.

Nonna a zis dintr-o suflare:

— Luca!

— E în regulă, signora. Nervii sunt un semn bun. Ia loc, te rog.

A gesticulat către masa mică, realizată manual, din bucătărie.

— Tocmai îmi beam cafeaua de dimineață și îmi era poftă de ceva dulce.

Ruggiero a scos un briceag din pantaloni și a început să taie tarta cu mișcările meticuloase ale unui chirurg, în ciuda tremurului pe care îl avea la mâini. Le-a oferit o bucată, dar Nonna a insistat că luaseră deja micul dejun. Au așteptat până când și-a băut cafeaua și a mâncat din tartă, bucată după bucată.

— Și cum e Giovanni? a întrebat, cu firimituri care-i cădeau de pe buze și se prindeau de firele ieșite din pulover.

— E bine, a răspuns Nonna neconvinsă.

Ochii lui Ruggiero s-au făcut mici.

— Ai face bine să-i spui să treacă pe aici. Ar avea nevoie de un control.

Nonna a dat din cap. Oricât de îngrijorată ar fi fost pentru soțul ei, nu credea că doctorul îl poate ajuta. La șaptezeci și șapte de ani, Giovanni era încă puternic ca un taur, lucra la fermă de la răsărit până la amurg, în timpul săptămânii și în weekenduri. Problemele lui aveau